

Sygn. akt III AUa 371/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek (spr.) SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2016 r. w Szczecinie

sprawy S. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o okresy ubezpieczenia - wysokość emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 lutego 2015 r. sygn. akt VII U 1756/14

1. oddala apelację,
2. zasądza od S. W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Romana Mrotek SSA Barbara Białecka SSO del. Gabriela Horodnicka – Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 371/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., decyzją z 7 maja 2014 roku, wydaną po rozpoznaniu wniosku z 7 kwietnia 2014 roku, odmówił ubezpieczonemu S. W. ustalenia wysokości świadczenia z uwzględnieniem do okresów ubezpieczenia okresu odbywanej przez wnioskodawcę służby wojskowej.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony wskazując, że wadliwie odmówiono mu uwzględnienia do stażu ubezpieczeniowego okresu służby wojskowej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z 18 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego, ustalając między innymi, że S. W. urodził się (...) W okresie od 27 października 1960 roku do 14 października 1962 roku ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową. W okresie od 15 października 1962 roku do 31 maja 1991 roku pełnił zawodową służbę wojskową. Emeryturę z tytułu pełnionej służby przyznano mu decyzją z 9 sierpnia 1991 r.

Ubezpieczony pracował jako dyrygent orkiestry na 1/2 etatu w okresie od 1 lipca 1987 roku do 30 września 1990 roku w Stoczni (...), a w okresie od 1 października 1990 roku do 31 października 1994 roku, w Zakładzie (...).

W okresie od 1 grudnia 1991 roku do 31 grudnia 1994 roku ubezpieczony pracował w Urzędzie Miejskim w S. jako inspektor. Od 1 stycznia 1995 roku do 30 kwietnia 2000 roku S. W. pracował w Zakładzie (...) jako inspektor w Służbie Ochrony Mienia. Następnie ubezpieczony pracował w tym samym charakterze w Gospodarstwie (...) Urzędu Miasta Administracja Mienia w okresie od 1 maja 2000 roku do 31 maja 2004 roku. Od 1 czerwca 2004 roku ubezpieczony pracował (do 30 czerwca 2013 roku) w Miejskim Zakładzie (...) (obecnie Miejskiej Jednostce (...) w S.).

Po rozpoznaniu wniosku z 8 czerwca 2010 r., ZUS przyznał S. W. prawo do emerytury od 1 czerwca 2010 r., nie został uwzględniony okres odbywanej przez ubezpieczonego służby wojskowej.

Emerytura wypłacana ubezpieczonemu przez WBE jest świadczeniem korzystniejszym niż emerytura ustalona przez ZUS.

Sąd Okręgowy, stosując przepisy art. 2 ust 2, art. 5 ust. 2a oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uznał odwołanie ubezpieczonego za nieuzasadnione.

Kwestią wymagającą rozstrzygnięcia, była ocena czy organ rentowy prawidłowo odmówił ubezpieczonemu ustalenia wysokości świadczenia z uwzględnieniem do okresów ubezpieczenia okresu odbywanej przez wnioskodawcę służby wojskowej – biorąc pod uwagę fakt, że wnioskodawca pobiera emeryturę wojskową z WBE. Okoliczność ta uniemożliwiała uznanie odwołania za zasadne.

Sąd I instancji wskazał, że okresu czynnej służby wojskowej w Wojsku Polskim, nie uwzględnia się do obliczenia wysokości świadczenia, jeżeli z jego tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym między innymi żołnierzy zawodowych.

W ocenie Sądu tezy zawarte w przywoływanej przez ubezpieczonego Uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 17 lutego 2010 roku (II UZP 10/09) nie podważają powyżej przedstawionej oceny. Uchwała odnosi się do zasad nabycia prawa do emerytury na podstawie (z) ustawy z 17 grudnia 1998 roku, przez żołnierza zawodowego w okresie obowiązywania ocenianej w niej normy, a nie do ustalenia wysokości emerytury w okresie późniejszym niż okres obowiązywania tej normy.

Odnosząc się do argumentacji przedstawionej przez pełnomocnika ubezpieczonego na rozprawie w dniu 4 lutego 2015 roku, dotyczącej nierównego traktowania (nierównych uprawnień) emerytów wojskowych zależnie od tego czy są oni pracownikami czy przedsiębiorcami, Sąd wskazał, że nie podważa ona wyżej przedstawionej oceny norm. Przedsiębiorcy i pracownicy należą do różnych grup ryzyka ekonomicznego i ubezpieczeniowego, co czyni dopuszczalnym różnicowanie ich praw i obowiązków.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się ubezpieczony, który w wywiedzionej apelacji podniósł zarzut akceptacji nierównego traktowania ubezpieczonego w sprawie ubezpieczeniowej, wnosząc o zmianę wyroku i uwzględnienie odwołania. W uzasadnieniu wskazał między innymi, że nie może skorzystać z faktu, że z jego wynagrodzenia przekazywano przez blisko 23 lata na rzecz organu rentowego składki, mające służyć indywidualnemu zabezpieczeniu emerytalno – renowemu ubezpieczonego, a cel ten okazał się fikcją. Mimo uzyskania prawa do emerytury nie może on

jej pobierać, a zatem niezasadnie były przez cały okres pracy pobierane od niego, jako byłego żołnierza zawodowego posiadającego prawo do emerytury wojskowej, obowiązkowe składki na ubezpieczenia.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie na jego rzecz od ubezpieczonego kosztów postępowania przed sądem II instancji, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji ustalając stan faktyczny oparł się na całokształcie zebranego materiału dowodowego, należycie go rozważył i wskazał jakim środkiem dowodowym dał wiarę, przedstawiając prawidłową ich ocenę, którą właściwie uargumentował. Ustalenia faktyczne zasługują na akceptację i Sąd Apelacyjny podziela je, przyjmując za własne, w związku z czym nie ma konieczności ich ponownego przytaczania w całości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2012 r., I UK 233/09, Lex nr 585720). Wbrew zarzutom apelacji, analiza akt postępowania wskazuje, że nie wystąpiło w niej również naruszenie przepisów prawa materialnego.

W rozpoznawanej sprawie nie ma żadnej innej możliwości, niż ta, którą zastosował najpierw organ rentowy, wydając decyzje odmawiającą ubezpieczonemu ustalenia wysokości świadczenia z uwzględnieniem do okresów ubezpieczenia okresu odbywanej przez wnioskodawcę służby wojskowej, a następnie Sąd Okręgowy oddalając odwołanie S. W..

Treść przepisów zastosowanych w sprawie jest jednoznaczna. Art. 5 ust. 21 ustawy emerytalnej powoduje, że organ rentowy nie miał żadnych podstaw prawnych do uwzględnienia przy ustalaniu prawa do emerytury pracowniczej i obliczenia jej wysokości, okresu odbytej przez ubezpieczonego służby wojskowej, w momencie kiedy okres ten został już zaliczony do prawa do emerytury wypłacanej przez Wojskowe Biuro Emerytalne. Nie jest bowiem możliwe zaliczenie tego samego okresu do dwóch różnych świadczeń, gdyż to nie byłoby sprawiedliwe. Z jednego okresu można otrzymywać tylko jedno świadczenie. Nie może być bowiem tak, że z jednego momentu pracy ubezpieczony otrzymywałby dwa świadczenia.

Oczywiście, jest możliwość wypracowania sobie zarówno emerytury wojskowej, jak i emerytury ustalonej na powszechnych zasadach. W takim jednak przypadku obowiązuje zasada, zgodnie z którą wypłacane jest uprawnionemu jedno świadczenie – korzystniejsze, bądź też to, które ubezpieczony wybierze. W związku z tym, że emerytura wypłacana przez wojskowy organ emerytalny jest świadczeniem korzystniejszym dla ubezpieczonego, jest mu ona wypłacana, a prawo do emerytury pracowniczej, zostało zgodnie z przepisami prawa zawieszona.

Nie można tu mówić o nierównym traktowaniu grupy, jaką tworzą byli żołnierze zawodowi. Podobna konstrukcja bowiem funkcjonuje także przy zbiegu emerytur rolniczych z emeryturami pracowniczymi. Okres, który zaliczony jest przez Kasę Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego do świadczenia emerytalnego, nie może zostać zaliczony przez ZUS do emerytury pracowniczej.

Przedstawione rozwiązania są analogiczne do siebie. Wynika to ze zróżnicowania poszczególnych systemów emerytalnych i rentowych. Dopiero wprowadzenie możliwości pobierania przez poszczególne grupy dwóch świadczeń emerytalnych stanowiłoby naruszenie zasad równego traktowania osób, które posiadałyby prawo do tylko jednego świadczenia. Dlatego też Sąd Odwoławczy uznał zarówno decyzję organu rentowego, jak też wyrok Sądu Okręgowego, za prawidłowe.

Mając na względzie przedstawioną ocenę prawną, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego, Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), przy czym Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.). Do celowych kosztów postępowania organu

rentowego należy koszt ustanowienia zastępstwa procesowego w wysokości wynikającej z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, 1349 ze zm.) - § 11 ust. 2 i § 12 ust. 1 pkt 2 tego rozporządzenia w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 5 listopada 2015 r.).

SSA Romana Mrotek SSA Barbara Białecka SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk